

Arrest

nr. 326 278 van 7 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 22 mei 2021 en verzoekt op 25 mei 2021 om internationale bescherming. Op 19 november 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M. S. (°01/01/1979), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent een Pashtoun en soennitisch moslim afkomstig uit het dorp Khuday Daskhel, gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa. Toen u elf jaar oud was, woonde u ook zo'n twee jaar in de stad Jalalabad. U ging niet naar school,

maar werkte in de bomgaarden en op de velden van uw familie. Later had u uw eigen winkel met voedingswaren in het dorp Rahmankhail, zo'n 15 minuten van uw huis.

De taliban waren aanwezig in uw regio, maar op een bepaald moment zette de overheid verschillende controleposten op. De taliban werden verdreven naar de andere kant van de rivier. Een commandant van een overheidspost kwam hierna naar uw winkel. Hij zei dat de soldaten spullen zouden komen kopen bij u. Ook zei hij dat u een goed persoon was en water moest brengen naar de post. Om u te helpen zouden ze een ezel kopen voor u en u maandelijks 7000 afghani betalen. U zei dat u dit niet kon doen vanwege de taliban, maar die persoon stelde u gerust dat de taliban verdreven waren en niet meer naar daar konden komen. U deed dit vervolgens elke maandag, woensdag en vrijdag. Ook bracht uw zoon af en toe water en andere spullen naar de post. De taliban kwamen dit echter te weten. Een week later vertelden ze in de moskee dat u dit moest stoppen. Een dorpsoudere vertelde u dit door, waarna u dit tegen de commandant van de post ging zeggen. Hij verzekerde u opnieuw dat de taliban niet meer konden oprukken.

Twee of drie maanden gingen voorbij. Op een ochtend vond u een dreigbrief van de taliban aan uw winkel. Ze zeiden om uw activiteiten te stoppen anders zouden ze uw huis 's nachts binnenvallen en u beschieten met 31 kogels. U toonde deze brief aan de commandant, maar deze vertelde u om gewoon verder te doen met uw werk, dat het geen probleem was. Een maand of anderhalve maand later werd opnieuw een dreigbrief afgeleverd. Hierin stond dat dit een finale waarschuwing was om te stoppen anders zouden ze uw huis in brand steken, u meenemen naar de andere kant van de rivier en u 31 schoten toedienen. Zo'n 20 dagen later was u met andere winkeliers naar Jalalabad om spullen aan te kopen. Toen u in de namiddag terug thuis kwam, waren de taliban bij u thuis geweest. Ze stampten de deur in en vroegen waar u was. Uw vrouw smeekte hen te stoppen. Vervolgens gingen ze naar uw winkel en staken die in brand. Hierna ging u naar de commandant en vroeg wat u moest doen. De commandant verwees u door naar een leeg huis zo'n 20 meter van de post. Hier verbleven ook soldaten, daar het legerpersoneel om de drie maanden wisselde. Hier bood een soldaat u cocaïne aan, omdat u de hele tijd aan het piekeren was. U had hiermee al kennis gemaakt in Jalalabad en begon het verder te gebruiken. U raakte verslaafd.

Na een verblijf van drie a vier maanden in dat lege huis ging u op een dag naar Kabul en verbleef in Pul-e-Sokhta onder een brug met andere drugsverslaafden. Af en toe verzamelde de overheid daar de drugsverslaafden en bracht hen naar een ziekenhuis. U verbleef een eerste keer 40 dagen in dat ziekenhuis, maar bij vrijlating had u geen plaats om te verblijven waardoor u opnieuw onder de brug belandde en terug drugs begon te nemen. Elf maanden later kwamen uw schoonbroer en zoon A. naar Kabul en vonden u onder de brug. Ze brachten u naar een ziekenhuis, waar u twee maanden verbleef. U raakte clean. Van een psycholoog in het ziekenhuis hoorde u dat een andere man naar Europa reisde en clean was en dat men, indien men in Afghanistan blijft, zeer waarschijnlijk opnieuw verslaafd zou geraken en onder de brug belanden. U belde naar uw schoonbroer en zei dat u ook naar Europa zou gaan, omdat u niet meer in Afghanistan kon leven en niet meer kon terugkeren naar het dorp. Hij verkocht land van u. Jullie gingen allen naar Sarobi om de documenten te ondertekenen. Vervolgens verliet u Afghanistan na ongeveer tweeënhalf jaar in Kabul verbleven te hebben.

U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië en voor u onbekende landen naar België, waar u aankwam op 22 mei 2021. Onderweg werden verzoeken om internationale bescherming van u geregistreerd in Bulgarije op 18 november 2020 en in Roemenië op 6 januari 2021. U wachtte echter telkens de procedure niet af en reisde verder. In België diende u een verzoek in op 25 mei 2021. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het feit dat u destijds water bracht naar de controlepost van de toenmalige overheid. De taliban wilden u eerder al daarom vermoorden.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara en deze van uw vrouw en kinderen, een attest van uw afkickkliniek in Afghanistan en enkele foto's, twee foto's inzake het overlijden van uw moeder en uw Belgisch werkcontract.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U geeft aan stress te hebben en te piekeren over uw kinderen (CGVS1 p. 4), maar nergens blijkt dat deze mentale moeilijkheden u verhinderen op volwaardige wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Evenmin werden medische of psychologische attesten neergelegd.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u water bracht naar de controlepost van de toenmalige overheid. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Allereerst is het weinig geloofwaardig dat een goed georganiseerde instantie als het nationaal leger zomaar aan een willekeurige en onbekende dorpeling hun waterbevoorrading zouden vragen. Enerzijds is het ten eerste merkwaardig dat het nationaal leger deze bevoorrading op deze manier zouden aanpakken. Zo waren er verder in de regio ook twee grote legerbases aanwezig en bevonden zich daar zelfs buitenlandse troepen (CGVS1, p.9; CGVS2, p.18, 21). Dat er bijgevolg geen geautomatiseerd systeem bestond inzake de bevoorrading van deze controleposten doet danig bevreemd aan. Anderzijds is het weinig aannemelijk dat ze deze bevoorrading in uw handen zouden leggen. Zo hadden ze misschien enige zeer algemene informatie omtrent u, maar kenden ze u niet inherent als persoon (CGVS2, p.17). U gaat ervan uit dat ze info omtrent u gevraagd hebben aan anderen, namelijk of u banden had met de taliban of niet, echter betreft dit een loutere veronderstelling en toont dit geenszins aan dat ze u persoonlijk zouden kennen en zouden kunnen vertrouwen. Deze commandanten en soldaten van het nationaal leger zijn immers geen lokale strijdkrachten en kennen u dan ook niet van voordien in het dorp. Bijgevolg hadden ze geen notie van welk type persoon u precies was. Waar u nog opwierp dat u een vlag van de voormalige overheid aan uw winkel had laten hangen en de commandant u daarom misschien een leuk persoon vond, dient opgemerkt te worden dat dit ten eerste ongeloofwaardig is. Waar de overheid en hun controleposten zo'n 15 minuten van uw winkel gelegen waren, gaf u zelf aan dat de taliban wel degelijk nog naar uw regio kwamen. Zo staken ze in de nacht de rivier over, kwamen ze in het geheim naar de dorpen en schoten ze op de controleposten (CGVS1, p.8). De taliban waren ergo niet volledig verdreven en vormden nog steeds een bedreiging. Dat u dan ook het risico zou nemen om dergelijke vlag aan uw winkel te laten hangen, houdt dan ook geen steek. Derhalve had het nationaal leger en in concreto de commandant van de controlepost geen enkele garantie dat u dit water effectief correct zou vervoeren, hun vertrouwen niet zou schaden en dit alles zou verzwijgen voor de taliban. Dit water is echter een belangrijk onderdeel van hun bevoorrading. Dat ze dit dan ook zomaar overlieten aan een eenvoudige winkelier en een voor hen onbekende man, is niet aannemelijk. Daarnaast kan het allerm minst overtuigen dat het nationaal leger u maandelijks 7000 afghani zou betalen voor het aanleveren van het water en daarnaast nog een ezel voor u zou kopen. U haalde dit water louter aan een moskee en had hier dan ook geen kosten aan (CGVS2, p.17). Dat u dergelijk hoog bedrag zou uitbetaald krijgen louter om het water te vervoeren valt dan ook disproportioneel te noemen. Zeker daar de soldaten van het nationaal leger rond de 12 000 afghani verdienden (zie administratief dossier). Dat u bijgevolg meer dan de helft van hun salaris zou ontvangen louter voor het vervoeren van water tart alle verbeelding.

Zelfs indien bovenstaand gegeven aannemelijk geacht kan worden, quod non, zijn ook uw andere verklaringen omtrent deze situatie en de nasleep ervan weinig geloofwaardig. Uw handelingen en gehele aanpak stroken geenszins met de levensbedreigende situatie zoals u deze voorstelt. Ten eerste zijn uw motieven minstens merkwaardig te noemen. U gevraagd waarom u instemde met deze waterbevoorrading gaf u aan dat u zich wilde opofferen voor uw land (CGVS2, p.17). Deze verklaring doet echter de wenkbrauwen fronsen. Immers had u verder geen enkele link met de overheid, noch had u eerder ooit toenadering gezocht tot de overheid of enige sympathie geuit. Tevens had u een familie om voor te zorgen en niet het minst was u op de hoogte van de eerdere gebeurtenissen die zich voordeden, namelijk het feit dat de soldaten toen ze zelf water brachten naar de controlepost beschoten werden door de taliban (CGVS2, p.17). U geconfronteerd met het feit dat u dan toch eveneens kon beschoten worden, antwoordde u instemmend, maar dat u dit in het geheim deed tijdens de nacht. Dat u in uw opzicht echter het water op een veilige manier in de nacht naar de controlepost zou kunnen brengen, rijmt helemaal niet met de veiligheidssituatie zoals u deze voorstelde. U gaf immers aan dat de taliban tijdens de nacht naar uw kant van de rivier kwamen, de controlepost aanvielen en zich verstopten in de boomgaarden (CGVS1, p.8). Het gegeven dat u dit 's nachts deed voor uw eigen veiligheid kan dan ook op geen enkele geloofwaardigheid rekenen. Dat zowel u als de overheid na een eerdere aanval op de soldaten die water vervoerden geen enkele graten zagen in opnieuw een persoon die het water te voet naar de post zou brengen, valt dan ook weinig aannemelijk te noemen. Uw verklaringen omtrent dit alles doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gehele situatie.

Vervolgens ondermijnt uw reactie op de bedreigingen van de taliban de geloofwaardigheid van uw vrees. U was reeds op de hoogte van het risico dat uw waterbevoorrading met zich meebracht, maar toch bleef u na elke bedreiging van de taliban gewoon verder werken. Eerst kwam er een mondelinge bedreiging, maar zette u uw activiteiten gewoon verder zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen. Hierna kwamen twee dreigbrieven, maar opnieuw leken zowel u als de commandant hier geen graten in te zien. Dit tart echter alle verbeelding, daar het duidelijk was dat de taliban wel degelijk tot in het dorp konden komen en in staat waren om brieven bij u af te leveren. Dat de commandant bleef zeggen dat de taliban niets konden doen en dat u hier blindelings in meeging zonder enige maatregelen te nemen, is allerm minst aannemelijk. U gevraagd waarom u bleef verder werken, stelde u omdat u voedselkredieten gaf aan de mensen en ze u nog niet betaald hadden, en omdat u zich wilde opofferen voor uw land (CGVS2, p.19). Deze houding strookt echter geenszins met de voorgestelde situatie. Dat u liever zou sterven dan stoppen met het water dragen naar de controlepost is immers allerm inst evenredig. Indien u dan ook meermaals met de dood werd bedreigd, kan minsten verwacht worden dat u voor u en uw familieleden enige vorm van bescherming probeerde te creëren. Dat dit na drie concrete bedreigingen nog steeds niet nodig leek te zijn in uw opzicht, doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen door de taliban. Bovendien bent u niet in staat om deze dreigbrieven voor te leggen en beroept u zich op blote beweringen die het CGVS niet kan nagaan. De afwezigheid van enige objectieve bewijzen doet uw geloofwaardigheid verder kelderen. U verklaarde dat alle documenten, zoals de dreigbrieven van de taliban of de papieren omtrent de voedselkredieten, zich in uw winkel bevonden toen de taliban deze afbrandden (CGVS2, p.20). Echter, opnieuw blijft dit een blote bewering, die u nalaat te staven. Gevraagd naar foto's van uw afgebrande winkel zei u 'tijdens het incident was ik in Jalalabad, hoe kon ik foto's nemen, wie kon foto's nemen' (CGVS2, p.20). Deze verklaring houdt echter geen steek, daar u wel degelijk bij uw vernielde winkel bent geweest en op dat moment gemakkelijk foto's had kunnen nemen. Ook is het niet onredelijk te verwachten dat anderen deze gebeurtenissen in beeld zouden brengen. Dat u ergo niet in staat bent hieromtrent enige bewijzen aan te leveren, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vermeende asielmotieven.

Ook uw verklaringen inzake de handelingen van de taliban kunnen niet overtuigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de taliban wel erg veel geduld hadden met u. Dat ze immers louter een mondelinge bedreiging uitten en vervolgens twee dreigbrieven stuurden, maar voordien in al die maanden nooit overgingen tot enige concrete actie, doet de wenkbrauwen fronsen. Op die manier geven ze u immers alle kansen om zich uit de voeten te maken, hetgeen geenszins hun bedoeling kan zijn. Tevens blijft het een raadsel waarom de taliban u tot driemaal toe zouden waarschuwen en niet na één waarschuwing zouden overgaan tot het uitvoeren van hun bedreigingen. De vaststelling dringt zich dan ook op dat indien ze het werkelijk op u gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden u te treffen. Te meer dat u in uw huis bleef vertoeven, uw job bleef uitoefenen en uw leven verder zette zonder enige problemen. Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vooropgestelde asielmotieven en vrees. Zeker daar u tot op heden de taliban zou moeten vrezen vanwege desbetreffende bedreigingen. Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de taliban net naar uw huis kwamen toen u niet aanwezig was. Het is niet onlogisch te verwachten dat de taliban zorgvuldig hun moment zouden uitkiezen om er zeker van te zijn dat ze u te pakken krijgen. Dit kan zowel in uw huis als in uw winkel. U stelt hun werkwijze dan ook wel zeer amateuristisch voor, hetgeen bevreemdend aandoet. Verder is het opmerkelijk dat ze enkel u lijken te bedreigen, maar niet uw zoon. Nochtans bracht uw zoon soms ook sigaretten, water of andere zaken naar de controlepost (CGVS2, p.17). Dat hij dan wel weer buiten schot blijft en geen problemen kent bij het bezoek van de taliban aan uw huis, roept grote vraagtekens op bij de vermeende bedreigingen van de taliban. Ook na hun bezoek leken de taliban nog weinig interesse in u te tonen. U woonde na de vermeende brand in uw winkel nog zo'n drie a vier maanden in een leeg huis op zo'n 20 meter van de controlepost (CGVS2, p.20). De taliban waren op de hoogte van uw verblijfplaats, maar zouden volgens uw verklaringen niet durven komen naar dat huis omwille van diens ligging bij de controlepost. Opnieuw komt dit echter niet overeen met uw eerdere verklaringen inzake de veiligheidssituatie in de regio. Zoals eerder aangehaald kwamen ze in de nacht naar de kant van de rivier waar de controlepost zich bevond, verstopten ze zich in de boomgaarden en schoten ze zelfs op de controlepost (CGVS1, p.8). Bijgevolg konden ze toch evengoed dat huis aanvallen om u te raken. U hiermee geconfronteerd, vertelde u dat ze niet altijd aanvallen uitvoerden, dat ze het om de zes of zeven maanden deden met 500 tot 600 personen en dat ze zich ver van de controlepost bevonden daar ze op de andere oever waren (CGVS2, p.21). Opnieuw bent u niet eenduidig en lijkt u uw antwoorden aan te passen naargelang het u uitkomt. Eerder verklaarde u immers klaar en duidelijk dat de taliban naar de kant van de rivier kwamen waar u en de controlepost zich bevonden, dat de taliban 's nachts in de dorpen kwamen en bovendien waren de taliban in staat om dreigbrieven af te leveren aan uw winkel, naar uw huis te komen en uw winkel in brand te steken. Dat ze bijgevolg het huis waar u verbleef niet zouden kunnen aanvallen vanwege zijn vermeende locatie, kan op weinig geloof rekenen. Het feit dat u daar dan ook meerdere maanden kon verblijven zonder enige problemen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban. De desinteresse van de taliban zette zich hierna louter voort. U leefde nog zo'n tweeënhalve jaar in Kabul zonder enige problemen. Ook uw familie kon hun leven in het dorp verder zetten zonder concrete problemen. U wierp nog op dat uw zoon na uw vertrek een aanvaring kende met de taliban.

Zo ging hij voedsel kopen aan hun kant van de rivier, waarna hij slagen kreeg en zijn hoofd kaal geschoren werd (CGVS2, p.21). Dat uw zoon echter naar de kant van de rivier zou gaan waar de taliban de plak zwaaien tart reeds alle verbeelding indien u en uw familie reeds in het vizier stonden van de taliban en bovendien uw zoon eveneens water etc. naar de controlepost bracht. Dat hij er dan ook geen graten in zag om naar het gebied van de taliban af te zakken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende motieven. Overigens betreffen dit daarenboven blote beweringen, daar u geen enkel begin van bewijs voorlegt inzake deze gebeurtenis met uw zoon.

Waar u in uw asielaanvraag nog verwees naar uw eerdere drugsverslaving kan niet worden ingezien welke vrees u hieromtrent actueel zou dienen te koesteren bij terugkeer. U gaf aan dat iedereen in uw regio hiervan op de hoogte was, maar u haalde nooit enige problemen of bedreigingen aan gelinkt aan uw verslaving (CGVS1, p.17). U leefde wel in Kabul enige tijd onder een brug, maar uiteindelijk slaagde uw familie erin u te lokaliseren en u naar een afkickkliniek te brengen waar u twee maanden verbleef (CGVS1 p. 16). U gaf in het tweede persoonlijk onderhoud ook aan gezond te zijn, en blij te zijn omdat u gezond bent, maar weliswaar nog te piekeren over uw gezin (CGVS2 p. 16). Niets wijst er daarnaast op dat u bij terugkeer opnieuw zou gaan gebruiken. Tevens haalde u geenszins aan dat u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou lopen bij een terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara en deze van uw vrouw en kinderen staven louter jullie identiteit, echter blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude** van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. De foto's inzake uw moeder haar overlijden, staven an sich louter haar overlijden, hetgeen niet betwist wordt. Haar overlijden is niet gelinkt aan uw asielmotieven. De foto's en het attest van het ziekenhuis tonen louter aan dat u het programma volgde om van uw drugsverslaving af te geraken. Uw Belgisch werkcontract bewijst louter dat u in België aan het werken bent. Alle voorgaande documenten tonen echter op geen enkele manier uw vermeende problemen met de taliban aan, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees dient te koesteren voor vervolging.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar

anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan**.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev)

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsvername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermoebommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op

aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge van de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen***

individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische

situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afgaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afgaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de

beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker gaat in op bepaalde van de concrete weigeringsmotieven van de bestreden beslissing inzake zijn asielrelaas en de door hem voorgelegde documenten. Verder haalt hij aan dat hij omwille van zijn verblijf in het Westen een risicoprofiel heeft, dat hij al enige tijd in België verblijft en hier werkt met een vast contract en dat zijn mentaliteit is veranderd en hij hier sociale contacten heeft opgebouwd. Hij wordt door de taliban gezien als een ongelovige en verrader en heeft tevens een drugsverleden in Afghanistan.

Ondergeschikt wijst verzoeker op de nood aan subsidiaire bescherming waarbij hij ingaat op de veiligheidssituatie en het beleid van de taliban. Tot slot uit verzoeker ook kritiek op de informatie over de situatie in Afghanistan.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en, in de meest ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (het commissariaat-generaal) met het oog op verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker geen bijkomende stukken.

2.2.2. Op 1 april 2025 legt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023;
- EUAA, "COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", november 2024.

2.2.3. Ter terechtzitting van 9 april 2025 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over met daarbij gevoegd:

- foto van zijn gezin (stuk 1);
- tewerkstellingsattest (stuk 2);
- werkdocumenten (stuk 3);

- medisch dossier (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de *“meest recente UNHCR Guidance Note met betrekking tot Afghanistan”* waarin volgens hem wordt gesteld dat er serieuze beperkingen bestaan wat betreft de mogelijkheden om betrouwbare informatie te verzamelen en een uitgebreid beeld te vormen van de situatie van de verschillende groepen personen in Afghanistan.

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als

juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren die afkomstig is van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker verklaart te vrezen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, gedood te worden door de taliban omwille van het feit dat hij destijds water bracht naar de controlepost van de toenmalige overheid en de taliban hem eerder al daarom wilden vermoorden. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker onvoldoende gegevens aangebracht op basis waarvan ten aanzien van hem besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo is het (i) weinig geloofwaardig dat een goed georganiseerde instantie als het nationaal leger zomaar aan een willekeurige en onbekende dorpeling waterbevoorrading zou vragen. Enerzijds (a) is het ten zeerste merkwaardig dat het nationaal leger deze bevoorrading op deze manier zou aanpakken daar in de regio ook twee grote legerbasissen aanwezig waren en er zich daar zelfs buitenlandse troepen bevonden. Anderzijds (b) is het weinig aannemelijk dat het nationaal leger de waterbevoorrading in verzoekers handen, een voor het leger onbekende eenvoudige winkelier, zou leggen en dat ze hem daarenboven hiervoor wel heel riant zouden hebben vergoed. Verder (ii) stroken verzoekers handelingen en gehele aanpak geenszins met de levensbedreigende situatie zoals hij deze voorstelt. Zijn motieven (a), meer bepaald dat hij zich wilde opofferen voor zijn land, zijn minstens merkwaardig te noemen en zijn handelswijze was niet voorzichtig. Verzoekers reactie op de bedreigingen van de taliban (b) ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn vrees. Hij ging na de mondelinge bedreigingen en twee dreigbrieven gewoon verder en is verder niet in staat de dreigbrieven voor te leggen. Daarnaast (iii) kunnen ook verzoekers verklaringen inzake de handelswijze van de taliban niet overtuigen. Zo (a) hadden de taliban wel erg veel geduld met hem en gaven ze hem alle kansen om zich uit de voeten te maken. Verder (b) is het weinig aannemelijk dat de taliban net naar verzoekers huis zouden komen als hij niet thuis was en lijken ze enkel hem te bedreigen en niet zijn zoon, die nochtans ook zaken naar de controlepost bracht. Ook na hun bezoek (c) leken de taliban weinig interesse in verzoeker te tonen en zijn familie kon het leven in het dorp verderzetten zonder concrete problemen. Wat betreft de eerdere drugsverslaving van verzoeker in Afghanistan (iv) wordt gesteld dat verzoeker nooit enige problemen of bedreigingen gelinkt hieraan aanhaalde, dat hij aangaf gezond te zijn en niets erop wijst dat hij bij terugkeer opnieuw zou gaan gebruiken en dat hij geenszins aanhaalde dat hij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou lopen bij een terugkeer naar Afghanistan. De door verzoeker neergelegde documenten (v) kunnen voorgaande vaststellingen, omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen redenen, niet ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift niet verder komt dan het grotendeels volharden in eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van vergoelijkingen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat verzoeker zijn vrees voor vervolging jegens de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.3.5.2. De Raad treedt de commissaris-generaal vooreerst bij dat het weinig geloofwaardig is dat een goed georganiseerde instantie als het Afghaans nationaal leger zomaar aan verzoeker, een willekeurige en onbekende dorpeling, zou vragen om een controlepost van water te gaan bevoorraden. Dit wordt op goede gronden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

“Enerzijds is het ten eerste merkwaardig dat het nationaal leger deze bevoorrading op deze manier zouden aanpakken. Zo waren er verder in de regio ook twee grote legerbasissen aanwezig en bevonden zich daar zelfs buitenlandse troepen (CGVS1, p.9; CGVS2, p.18, 21). Dat er bijgevolg geen geautomatiseerd systeem bestond inzake de bevoorrading van deze controleposten doet danig bevreemd aan. Anderzijds is het weinig aannemelijk dat ze deze bevoorrading in uw handen zouden leggen. Zo hadden ze misschien enige zeer algemene informatie omtrent u, maar kenden ze u niet inherent als persoon (CGVS2, p.17). U gaat ervan uit dat ze info omtrent u gevraagd hebben aan anderen, namelijk of u banden had met de taliban of niet, echter betreft dit een loutere veronderstelling en toont dit geenszins aan dat ze u persoonlijk zouden kennen en zouden kunnen vertrouwen. Deze commandanten en soldaten van het nationaal leger zijn immers geen lokale strijdkrachten en kennen u dan ook niet van voordien in het dorp. Bijgevolg hadden ze geen notie van welk type persoon u precies was. Waar u nog opwierp dat u een vlag van de voormalige overheid aan uw winkel had laten hangen en de commandant u daarom misschien een leuk persoon vond, dient opgemerkt te worden dat dit ten eerste ongeloofwaardig is. Waar de overheid en hun controleposten zo’n 15 minuten van uw winkel gelegen waren, gaf u zelf aan dat de taliban wel degelijk nog naar uw regio kwamen. Zo staken ze in de nacht de rivier over, kwamen ze in het geheim naar de dorpen en schoten ze op de controleposten (CGVS1, p.8). De taliban waren ergo niet volledig verdreven en vormden nog steeds een bedreiging. Dat u dan ook het risico zou nemen om dergelijke vlag aan uw winkel te laten hangen, houdt dan ook geen steek. Derhalve had het nationaal leger en in concreto de commandant van de controlepost geen enkele garantie dat u dit water effectief correct zou vervoeren, hun vertrouwen niet zou schaden en dit alles zou verzwijgen voor de taliban. Dit water is echter een belangrijk onderdeel van hun bevoorrading. Dat ze dit dan ook zomaar overlieten aan een eenvoudige winkelier en een voor hen onbekende man, is niet aannemelijk. Daarnaast kan het allerm minst overtuigen dat het nationaal leger u maandelijks 7000 afghani zou betalen voor het aanleveren van het water en daarnaast nog een ezel voor u zou kopen. U haalde dit water louter aan een moskee en had hier dan ook geen kosten aan (CGVS2, p.17). Dat u dergelijk hoog bedrag zou uitbetaald krijgen louter om het water te vervoeren valt dan ook disproportioneel te noemen. Zeker daar de soldaten van het nationaal leger rond de 12 000 afghani verdienden (zie administratief dossier). Dat u bijgevolg meer dan de helft van hun salaris zou ontvangen louter voor het vervoeren van water tart alle verbeelding.”

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het uiten en herhalen van vergoelijkningen voor het gegeven dat het Afghaans leger net aan hem, een voor het leger onbekende en eenvoudige winkelier uit het dorp, zou vragen om een belangrijk deel van hun bevoorrading, namelijk water, op te dragen. Hij herneemt in wezen slechts hetgeen hij hierover reeds heeft verklaard tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 21 mei 2024, p. 17-18). Deze verklaringen zijn reeds beantwoord in de hoger weergegeven motivering van de bestreden beslissing en door de loutere herneming hiervan slaagt verzoeker er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige beantwoording hiervan door de commissaris-generaal. De Raad schaart zich dan ook volledig achter de omstandige motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker in het verzoekschrift de volgende passage uit de bestreden beslissing onbesproken laat:

“Zelfs indien bovenstaand gegeven aannemelijk geacht kan worden, quod non, zijn ook uw andere verklaringen omtrent deze situatie en de nasleep ervan weinig geloofwaardig. Uw handelingen en gehele aanpak stroken geenszins met de levensbedreigende situatie zoals u deze voorstelt. Ten eerste zijn uw motieven minstens merkwaardig te noemen. U gevraagd waarom u instemde met deze waterbevoorrading gaf u aan dat u zich wilde opofferen voor uw land (CGVS2, p.17). Deze verklaring doet echter de wenkbrauwen fronsen. Immers had u verder geen enkele link met de overheid, noch had u eerder ooit toenadering gezocht tot de overheid of enige sympathie geuit. Tevens had u een familie om voor te zorgen en niet het minst was u op de hoogte van de eerdere gebeurtenissen die zich voordeden, namelijk het feit dat de soldaten toen ze zelf water brachten naar de controlepost beschoten werden door de taliban (CGVS2, p.17). U geconfronteerd met het feit dat u dan toch eveneens kon beschoten worden, antwoordde u instemmend, maar dat u dit in het geheim deed tijdens de nacht. Dat u in uw opzicht echter het water op een veilige manier in de nacht naar de controlepost zou kunnen brengen, rijmt helemaal niet met de veiligheidssituatie zoals u deze voorstelde. U gaf immers aan dat de taliban tijdens de nacht naar uw kant van de rivier kwamen, de controlepost aanvielen en zich verstopten in de boomgaarden (CGVS1, p.8). Het gegeven dat u dit ’s nachts deed voor uw eigen veiligheid kan dan ook op geen enkele geloofwaardigheid rekenen. Dat zowel u als de overheid na een eerdere aanval op de soldaten die water vervoerden geen enkele graten zagen in opnieuw een persoon die het water te voet naar de post zou brengen, valt dan ook weinig aannemelijk te noemen. Uw verklaringen omtrent dit alles doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gehele situatie.”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer blijven deze dan ook onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

In verband met verzoekers reactie op de mondelinge en schriftelijke bedreigingen wordt in de bestreden beslissing dan weer terdege als volgt gemotiveerd:

“Vervolgens ondermijnt uw reactie op de bedreigingen van de taliban de geloofwaardigheid van uw vrees. U was reeds op de hoogte van het risico dat uw waterbevoorrading met zich meebracht, maar toch bleef u na elke bedreiging van de taliban gewoon verder werken. Eerst kwam er een mondelinge bedreiging, maar zette u uw activiteiten gewoon verder zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen. Hierna kwamen twee dreigbrieven, maar opnieuw leken zowel u als de commandant hier geen graten in te zien. Dit tart echter alle verbeelding, daar het duidelijk was dat de taliban wel degelijk tot in het dorp konden komen en in staat waren om brieven bij u af te leveren. Dat de commandant bleef zeggen dat de taliban niets konden doen en dat u hier blindelings in meeging zonder enige maatregelen te nemen, is allerminst aannemelijk. U gevraagd waarom u bleef verder werken, stelde u omdat u voedselkredieten gaf aan de mensen en ze u nog niet betaald hadden, en omdat u zich wilde opofferen voor uw land (CGVS2, p.19). Deze houding strookt echter geenszins met de voorgestelde situatie. Dat u liever zou sterven dan stoppen met het water dragen naar de controlepost is immers allerminst evenredig. Indien u dan ook meermaals met de dood werd bedreigd, kan minsten verwacht worden dat u voor u en uw familieleden enige vorm van bescherming probeerde te creëren. Dat dit na drie concrete bedreigingen nog steeds niet nodig leek te zijn in uw opzicht, doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen door de taliban. Bovendien bent u niet in staat om deze dreigbrieven voor te leggen en beroept u zich op blote beweringen die het CGVS niet kan nagaan. De afwezigheid van enige objectieve bewijzen doet uw geloofwaardigheid verder kelderen. U verklaarde dat alle documenten, zoals de dreigbrieven van de taliban of de papieren omtrent de voedselkredieten, zich in uw winkel bevonden toen de taliban deze afbrandden (CGVS2, p.20). Echter, opnieuw blijft dit een blote bewering, die u nalaat te staven. Gevraagd naar foto's van uw afgebrande winkel zei u 'tijdens het incident was ik in Jalalabad, hoe kon ik foto's nemen, wie kon foto's nemen' (CGVS2, p.20). Deze verklaring houdt echter geen steek, daar u wel degelijk bij uw vernielde winkel bent geweest en op dat moment gemakkelijk foto's had kunnen nemen. Ook is het niet onredelijk te verwachten dat anderen deze gebeurtenissen in beeld zouden brengen. Dat u ergo niet in staat bent hieromtrent enige bewijzen aan te leveren, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vermeende asielmotieven.”

Waar verzoeker opwerpt dat hij steeds op een zeer discrete manier te werk ging, namelijk door steeds rond 22 uur aan de bevoorrading te beginnen, wijst de Raad op de hoger reeds aangehaalde onbesproken motivering in de bestreden beslissing: *“Dat u in uw opzicht echter het water op een veilige manier in de nacht naar de controlepost zou kunnen brengen, rijmt helemaal niet met de veiligheidssituatie zoals u deze voorstelde. U gaf immers aan dat de taliban tijdens de nacht naar uw kant van de rivier kwamen, de controlepost aanvielen en zich verstopten in de boomgaarden (CGVS1, p.8). Het gegeven dat u dit 's nachts deed voor uw eigen veiligheid kan dan ook op geen enkele geloofwaardigheid rekenen.”* Voorts kan verzoeker zijn reactie op de bedreigingen, meer bepaald dat hij gewoon verder ging met de waterbevoorrading zonder voorzorgsmaatregelen te nemen, niet vergoelijken door te herhalen dat hij dit deed voor zijn land. Ook wat dit laatste betreft kan de Raad zich scharen achter de eveneens hoger reeds aangehaalde pertinente beantwoording hiervan door de commissaris-generaal: *“Deze verklaring doet echter de wenkbrauwen fronsen. Immers had u verder geen enkele link met de overheid, noch had u eerder ooit toenadering gezocht tot de overheid of enige sympathie geuit. Tevens had u een familie om voor te zorgen en niet het minst was u op de hoogte van de eerdere gebeurtenissen die zich voordeden, namelijk het feit dat de soldaten toen ze zelf water brachten naar de controlepost beschoten werden door de taliban (CGVS2, p.17).”*

De omstandige en tevens pertinente in het administratief dossier steun vindende overwegingen in verband met de niet overtuigende verklaringen van verzoeker inzake de handelwijze van de taliban worden eveneens, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, onverminderd bijgetreden door de Raad:

“Ook uw verklaringen inzake de handelingen van de taliban kunnen niet overtuigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de taliban wel erg veel geduld hadden met u. Dat ze immers louter een mondelinge bedreiging uitten en vervolgens twee dreigbrieven stuurden, maar voordien in al die maanden nooit overgingen tot enige concrete actie, doet de wenkbrauwen fronsen. Op die manier geven ze u immers alle kansen om zich uit de voeten te maken, hetgeen geenszins hun bedoeling kan zijn. Tevens blijft het een raadsel waarom de taliban u tot driemaal toe zouden waarschuwen en niet na één waarschuwing zouden overgaan tot het uitvoeren van hun bedreigingen. De vaststelling dringt zich dan ook op dat indien ze het werkelijk op u gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden u te treffen. Te meer dat u in uw huis bleef vertoeven, uw job bleef uitoefenen en uw leven verder zette zonder enige problemen. Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vooropgestelde asielmotieven en vrees. Zeker daar u tot op heden de taliban zou moeten vrezen vanwege desbetreffende bedreigingen. Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de taliban net naar uw huis kwamen toen u niet aanwezig was. Het is niet onlogisch te verwachten dat de taliban zorgvuldig hun moment zouden uitkiezen om er zeker van te zijn dat ze u te pakken krijgen. Dit kan zowel in uw huis als in uw winkel. U stelt hun werkwijze dan ook wel zeer amateuristisch voor, hetgeen

bevreemdend aandoet. Verder is het opmerkelijk dat ze enkel u lijken te bedreigen, maar niet uw zoon. Nochtans bracht uw zoon soms ook sigaretten, water of andere zaken naar de controlepost (CGVS2, p.17). Dat hij dan wel weer buiten schot blijft en geen problemen kent bij het bezoek van de taliban aan uw huis, roept grote vraagtekens op bij de vermeende bedreigingen van de taliban. Ook na hun bezoek leken de taliban nog weinig interesse in u te tonen. U woonde na de vermeende brand in uw winkel nog zo'n drie a vier maanden in een leeg huis op zo'n 20 meter van de controlepost (CGVS2, p.20). De taliban waren op de hoogte van uw verblijfplaats, maar zouden volgens uw verklaringen niet durven komen naar dat huis omwille van diens ligging bij de controlepost. Opnieuw komt dit echter niet overeen met uw eerdere verklaringen inzake de veiligheidssituatie in de regio. Zoals eerder aangehaald kwamen ze in de nacht naar de kant van de rivier waar de controlepost zich bevond, verstopten ze zich in de boomgaarden en schoten ze zelfs op de controlepost (CGVS1, p.8). Bijgevolg konden ze toch evengoed dat huis aanvallen om u te raken. U hiermee geconfronteerd, vertelde u dat ze niet altijd aanvallen uitvoerden, dat ze het om de zes of zeven maanden deden met 500 tot 600 personen en dat ze zich ver van de controlepost bevonden daar ze op de andere oever waren (CGVS2, p.21). Opnieuw bent u niet eenduidig en lijkt u uw antwoorden aan te passen naargelang het u uitkomt. Eerder verklaarde u immers klaar en duidelijk dat de taliban naar de kant van de rivier kwamen waar u en de controlepost zich bevonden, dat de taliban 's nachts in de dorpen kwamen en bovendien waren de taliban in staat om dreigbrieven af te leveren aan uw winkel, naar uw huis te komen en uw winkel in brand te steken. Dat ze bijgevolg het huis waar u verbleef niet zouden kunnen aanvallen vanwege zijn vermeende locatie, kan op weinig geloof rekenen. Het feit dat u daar dan ook meerdere maanden kon verblijven zonder enige problemen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban. De desinteresse van de taliban zette zich hierna louter voort. U leefde nog zo'n tweeënhalf jaar in Kabul zonder enige problemen. Ook uw familie kon hun leven in het dorp verder zetten zonder concrete problemen. U wierp nog op dat uw zoon na uw vertrek een aanvaring kende met de taliban. Zo ging hij voedsel kopen aan hun kant van de rivier, waarna hij slagen kreeg en zijn hoofd kaal geschoren werd (CGVS2, p.21). Dat uw zoon echter naar de kant van de rivier zou gaan waar de taliban de plak zwaaien tart reeds alle verbeelding indien u en uw familie reeds in het vizier stonden van de taliban en bovendien uw zoon eveneens water etc. naar de controlepost bracht. Dat hij er dan ook geen graten in zag om naar het gebied van de taliban af te zakken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende motieven. Overigens betreffen dit daarenboven blote beweringen, daar u geen enkel begin van bewijs voorlegt inzake deze gebeurtenis met uw zoon."

Eveneens treedt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bij dat, waar verzoeker in zijn asielrelaas nog verwees naar zijn eerdere drugsverslaving in Afghanistan, niet kan worden ingezien welke vrees hij hieromtrent actueel zou dienen te koesteren bij terugkeer. Dit wordt op goeden gronden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

"U gaf aan dat iedereen in uw regio hiervan op de hoogte was, maar u haalde nooit enige problemen of bedreigingen aan gelinkt aan uw verslaving (CGVS1, p.17). U leefde wel in Kabul enige tijd onder een brug, maar uiteindelijk slaagde uw familie erin u te lokaliseren en u naar een afkickkliniek te brengen waar u twee maanden verbleef (CGVS1 p. 16). U gaf in het tweede persoonlijk onderhoud ook aan gezond te zijn, en blij te zijn omdat u gezond bent, maar weliswaar nog te piekeren over uw gezin (CGVS2 p. 16). Niets wijst er daarnaast op dat u bij terugkeer opnieuw zou gaan gebruiken. Tevens haalde u geenszins aan dat u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou lopen bij een terugkeer naar Afghanistan."

Door, onder verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, te wijzen op een drugsverbod in zijn land van herkomst en dat er zeer zware straffen staan op invoer, uitvoer en consumptie van drugs, toont verzoeker, die inmiddels lange tijd *clean* is en die aangaf gezond te zijn, in het geheel niet aan dat hij omwille van zijn drugsverslaving in het verleden een gevaar zou lopen bij een terugkeer naar Afghanistan. Evenmin maakt hij *in concreto* en afdoende aannemelijk dat hij bij een terugkeer bij een mogelijke ondervraging en onderzoek hierdoor een risico zou lopen.

In verband met de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten stelt de commissaris-generaal tot slot nog het volgende:

"De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara en deze van uw vrouw en kinderen staven louter jullie identiteit, echter blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude** van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde

ongeloofwaardigheid te herstellen. De foto's inzake uw moeder haar overlijden, staven an sich louter haar overlijden, hetgeen niet betwist wordt. Haar overlijden is niet gelinkt aan uw asielmotieven. De foto's en het attest van het ziekenhuis tonen louter aan dat u het programma volgde om van uw drugsverslaving af te geraken. Uw Belgisch werkcontract bewijst louter dat u in België aan het werken bent. Alle voorgaande documenten tonen echter op geen enkele manier uw vermeende problemen met de taliban aan, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees dient te koesteren voor vervolging."

Verzoeker werpt in wezen op dat er absoluut geen rekening is gehouden met de door hem neergelegde stukken en dat het commissariaat-generaal er zomaar van uit gaat dat het om valse documenten gaat, zonder effectief onderzoek te voeren. Uit bovenstaande motivering blijkt evenwel dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de voorgelegde documenten. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. Nog los van de terechte aanhaling dat op basis van landeninformatie blijkt dat de bewijswaarde van taskara's bijzonder relatief is, blijft bovenal de motivering overeind dat de door verzoeker neergelegde taskara's van hemzelf, zijn vrouw en kinderen niets meer doen dan het staven van hun identiteit. De taskara's op zich hebben geen uitstaans met het vluchtrelaas van verzoeker, noch met de door hem voorgewende vrees voor vervolging door de taliban. De bij zijn aanvullende nota neergelegde foto (stuk 1) waarop volgens verzoeker zijn familie, te weten zijn vrouw, zoon en drie dochters afgebeeld staan, wijzigt evenmin iets aan de beoordeling van zijn vluchtrelaas en daaruit voortvloeiende vrees. Hetzelfde kan gesteld worden voor de overige tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten, te weten de foto's inzake het overlijden van verzoekers moeder, de foto's en het attest van het ziekenhuis waaruit blijkt dat verzoeker een programma volgde om van zijn drugsverslaving af te komen en zijn Belgisch werkcontract. Al deze documenten tonen geenszins afzonderlijk, noch in samenhang aan dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een vrees gedood te worden door de taliban omdat hij een controlepost van waterbevoorrading voorzag. Nergens wordt door de commissaris-generaal overigens gesteld dat deze documenten vals zijn.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er verder op dat hij omwille van zijn verblijf in het Westen een risicoprofiel heeft, dat hij al enige tijd in België verblijft en hier werkt met een vast contract en dat zijn mentaliteit is veranderd en hij hier sociale contacten heeft opgebouwd. Hij meent dat hij door de taliban gezien wordt als een ongelovige en verrader en heeft tevens een drugsverleden in Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factore* regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada, als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten, ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake

binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijke middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en *up-to-date* informatie over het land te krijgen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 20), streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 94, 101; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa’s maar de *de-facto*autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa’s die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de-facto*autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige ‘erg moderne’ en andere ‘conservatieve’ madrassa’s (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de-facto*autoriteiten de zogenaamde ‘moraliteitswet’ aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek wordt geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van een gedragscode voor het MPVPV-personeel wordt uiteengezet. De voormelde wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten, zoals de verplichting voor vrouwen om niet naar vreemde mannen te kijken; evenals kledijvoorschriften voor vrouwen, bij voorkeur de *burka*, en voor mannen, zoals het verbod van westerse kapsels en het scheren van een baard, korter dan de voorgeschreven lengte. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet-bidden, het niet-deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren; het verbod op muziek afkomstig van bijeenkomsten of de woning en ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Voorts bepaalt de wet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door ‘mentaal gehandicapte personen’ en kinderen te beëindigen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen

noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - nationale en internationale ngo's moeten hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, voor vrouwen is het verboden om voor VN-agentschappen te werken, universitaire scholing voor vrouwen is geschorst, schoonheidssalons moeten sluiten en het vieren van Valentijn moet worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 24).

De *de-facto*autoriteiten hebben sinds de machtsvername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de-factoregering* het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de-facto*staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben volgens UNAMA bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsvername door de taliban” van 14 december 2023; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van *de-facto*autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis, wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties, en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afdgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te

passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de-facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 47).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het groot aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc* beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de-facto* politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban, alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor

communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken, maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de-factoregering* en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen, die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben *de-facto*immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen, waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een *mullah* over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de-facto*autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel het geval kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan,

"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Bronnen geven ook aan dat individuen, die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en er wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *'zina'*, kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 57-61).

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een

levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die in 1979 werd geboren en wiens vormende jaren en volwassen leven zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken ruim voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen bijna vijf jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij inmiddels drie jaar werkt met een vast contract, hetgeen hij staft aan de hand van een tewerkstellingsattest en andere documenten (administratief dossier, map documenten en aanvullende nota, stukken 2-3), en dat hij zich in België heeft kunnen integreren en sociale banden heeft gecreëerd, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Door louter aan te halen dat hij inziet dat het fout is om op jonge leeftijd te gaan trouwen en dat hij wenst dat zijn kinderen kunnen studeren en niet op jonge leeftijd gaan trouwen zoals hij en zijn echtgenote deden, toont hij niet aan dat zijn mentaliteit terdege is verwesterd, laat staan dat hij zich hierdoor bij een eventuele terugkeer niet meer zou kunnen aanpassen en conformeren. De Raad wijst er verder op dat verzoekers familie zich heden nog in zijn regio van herkomst bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan, met wie hij frequent in contact staat (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 21 mei 2024, p. 15 en bevestigd ter terechtzitting), informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Waar hij wijst op zijn drugsverleden in Afghanistan, stipt de Raad aan dat verzoeker niet langer verslaafd is, dat hij nooit enige problemen gelinkt aan zijn voormalige verslaving aanhaalde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 16 augustus 2022, p. 17), dat niets erop wijst dat bij terugkeer opnieuw zou gaan gebruiken en dat hij tijdens de administratieve procedure nergens aanhaalde dat hij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou lopen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker verder betoogt dat de taliban een strikte interpretatie van de *sharia* hanteren er geen enkele garantie is dat ze niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kapisa als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen

naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Voorts is verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over de risico's dat de taliban hem bij aankomst in Afghanistan op de luchthaven of bij een andere *checkpoint* zullen aanhouden en ondervragen en dat dit zou kunnen leiden tot foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling louter hypothetisch. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. De controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden en zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen.

Verzoeker voert tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad herhaalt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Bij aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 9 april 2025 (stuk 4) legt verzoeker zijn medisch dossier in België neer. Hieruit blijkt dat verzoeker in 2024 leed aan spanningshoofdpijn en gastritis en dat hij in de daaraan voorafgaande jaren een liesbreuk heeft gehad, waarvoor hij geopereerd is, en daarnaast een virale bovenste luchtweginfectie, algemene buikpijn, oogirritatie en platvoeten, alsook dat hij een Covid-19 test liet uitvoeren die negatief was.

De Raad merkt op dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoeker zet op geen enkele wijze uiteen, noch in het verzoekschrift, noch in de aanvullende nota in welk opzicht zijn medische problematiek voor hem een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde zou vormen, of een reëel risico op ernstige schade zou meebrengen. Verzoeker kan in dit verband desgevallend de hiertoe geëigende procedure aanwenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen,

verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog kan niet tot een andersluidende conclusie leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn gezin nog in Afghanistan verblijft en daarenboven verklaarde verzoeker nog contact met hen te hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 21 mei 2024, p. 15).

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie aangebracht door de verwerende partij, met name de EUAA *Country Focus* betreffende Afghanistan van november 2024, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjsher.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de-facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de-facto* autoriteiten als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de-facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*"). Het UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 1 april 2025 neergelegde aanvullende nota).

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in de meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS